

ثمینه باغچه‌بان؛ پلی میان دنیای سکوت و دنیای کلمات

«ثمینه باغچه‌بان» بانوی فرهنگ و ادبیات کودک، چشم از جهان فرو بست؛ نامی که با تلاش برای تداوم راه پدرش و خدمت به کودکان شنوا و ناشنوا ماندگار شد.

خبر گزاری مهر «ثمینه باغچه بان» بانوی فرهنگ و ادبیات کودک، چشم از جهان فرو بست؛ نامی که با تلاش برای تداوم راه پدرش و خدمت به کودکان شنوا و ناشنوا ماندگار شد.

در پی درگذشت ثمینه باغچه بان، نویسنده و مترجم برجسته ادبیات کودک و نوجوان، معصومه علیزاده معلم پیشکسوت دانش آموزان با نیازهای ویژه در مدرسه محمد مردانی آذری که سال ها در کنار دانش آموزان ناشنوا، نابینا و کم توان ذهنی خدمت کرده، در گفت و گو با خبرنگار مهر به تشریح جایگاه و میراث فرهنگی ثمینه باغچه بان پرداخت.

علیزاده با ابراز اندوه از فقدان این بانوی فرهنگی گفت: ثمینه باغچه بان نویسنده ای توانمند بود که با کتاب ها و ترجمه هایش دنیای تازه ای را پیش روی کودکان گشود. او چراغ دار راه پدر بزرگوارش، جبار باغچه بان، بنیان گذار آموزش ناشنوایان ایران بود و با فعالیت های فرهنگی اش تلاش کرد کودکان ناشنوا نیز به منابع آموزشی و داستانی مناسب دسترسی داشته باشند.

وی در ادامه افزود: او از نخستین زنان مترجم ادبیات کودک در ایران بود. بسیاری از کتاب ها و داستان هایی که او ترجمه یا بازنویسی کرد، نخستین تجربه های خواندن برای کودکان ایرانی و از جمله ناشنوایان بود. به این ترتیب، ثمینه باغچه بان به شکل غیرمستقیم نقش مهمی در گسترش آموزش و تقویت اعتماد به نفس این کودکان ایفا کرد.

این معلم با سابقه درباره تأثیر فرهنگی آثار باغچه بان توضیح داد: او هرگز مدعی ایجاد سیستم آموزشی یا استانداردسازی زبان اشاره نبود، اما با قلم و اندیشه اش مسیر پذیرش و احترام به ناشنوایان و کودکان با نیازهای ویژه را هموارتر کرد. آثار او در حقیقت پلی میان دنیای سکوت و دنیای کلمات بود.

علیزاده با اشاره به میراث ماندگار باغچه بان گفت: امروز در هر کلاس درس و در هر کتابخانه کودک، رد پای ثمینه باغچه بان را می توان دید. او نشان داد که ادبیات کودک می تواند ابزاری برای توانمندسازی و دیده شدن همه کودکان باشد؛ چه شنوا و چه ناشنوا.

وی در پایان با نگاهی عاطفی به زندگی این بانوی فرهنگی افزود: ثمینه باغچه بان عمر خود را وقف کودکان کرد. او نه تنها ادامه دهنده راه پدرش، که خود چراغی فروزان در مسیر آموزش و ادبیات کودک در ایران بود. گرچه امروز در غم از دست دادنش سوگواییم، اما میراث فرهنگی او همچنان زنده است و الهام بخش نسل های آینده خواهد ماند.